

***„Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, neboť
Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost
do všech pokolení! “
Žalm 100, 4.-5.***

JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba

Červenec - srpen 2026
CASD Valašské Meziříčí
www.valasskemezirici.casd.cz

**Bohoslužby probíhají každou sobotu od 9.30 hodin
v modlitebně na ulici Hřbitovní 366/1, Valašské Meziříčí.
Určeny jsou pro širokou veřejnost.**

Úkoly

- 4.7. – Pavlova bohoslužba v Korintu
- 11.7. – Poselství kříže
- 18.7. – Jednota v církvi
- 25.7. – Hřích v církvi
- 1.8. – Vše k Boží slávě
- 8.8. – Duchovní dary
- 15.8. – Obraz lásky
- 22.8. – Moc Kristova vzkříšení
- 29.8. – Láska jako základ služby

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
4.7.	Pavel Pimek	Hynek Dona
11.7.	Jindřiška Mročková	Blanka Novotná
18.7.	Anna Petrovičová	Zdeněk Kogut
25.7.	Bohumil Mroček	Pavel Papežík
1.8.	Ivana Chárová	Hynek Dona
8.8.	František Tomanec	Bohumil Mroček
15.8.	Ján Petrovič	Hynek Dona
22.8.	Pavel Pimek	Kateřina Miklicová
29.8.	Anna Petrovičová	Hynek Dona

Blahopřání k narozeninám

- 29.7. – Erik Dančák 40**
- 8.8. – Daniel Škrla**
- 24.8. – Ivana Chárová 60**

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - 1763654349/0800

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc červen – Ján Petrovič

10 Pokání a odpuštění

Každý vyznávající a kající hříšník má naději, že mu Bůh odpustí. Když nevládneme všední záležitosti včas, přicházíme na setkání s Bohem pozdě, neupravení nebo vůbec. **Čemu a komu** dáváme v životě přednost? Lidé balancují mezi pocitem viny a sebe ospravedlněním. Pokání zahrnuje zármutek nad vlastními hříchy a rozhodnutí hřích opustit. V Bibli je upřímné pokání spojeno s odpuštěním a změnou života. Člověk nemůže vlastním úsilím získat zpět ztracenou nevinnost.

11 Problémy a nezdary

Těžké životní situace ovlivňují náš vztah s Bohem. V životních bouřích nám nejvíce vadí Boží nečinnost a jeho zdánlivý nezájem. My máme vždy jasnou představu, co by měl Bůh udělat. Nemocnou ženu neuzdravila relikvie, ale její víra. Job přišel o vše. Přátelé i vlastní žena mu přestala být oporou. Jednou z největších výzev pro věřícího je důvěřovat Bohu i v nejtemnějších chvílích. Rozumíme všem událostem, které se v posledních dnech odehrávají kolem nás? **Obtíže mohou vést k** pochybnostem o Boží lásce. Zkušenosti jiných lidí v podobných situacích posilují naši víru.

12 Velké pověření

Naše chování ovlivňuje jiné. Pověření se týká **všech**, „veškeré“ moci, národů, Ježíšových příkazů a doby. **„Všechno“ neznamená „jen některé“**. Ježíš naplňoval potřeby lidí a ti ho následovali. Jak a komu sdílet svou víru v Ježíše? Seznámit se s někým, navázat přátelství, vybudovat vztah. Modlit se za něho a mluvit o svých zkušenostech víry. Mnoho našich dětí odešlo od Boha. Pocity odsuzování nahradíme láskyplným a nesobeckým postojem. Když Boží láska naplní náš život, budeme cítit vnitřní potřebu vyprávět o ní lidem okolo nás.

13 Do věčnosti

Čeká nás v budoucnu znepokojení či úděs, nebo radost a nadšení? Zaslíbení o Kristově druhém příchodu mluví o obojím. Svět se chvěje, a slyšíme volání po záchraně. Války, nepřátelství, hlad, nemoci, přírodní katastrofy, pronásledování. Jednoho dne ale uslyšíme zvuk Boží polnice a hroby vykopených se otevrou. Svatba je zlomovým bodem nového společného života nevěsty a ženicha. Lidé mají odlišné touhy i představy o životě na věčnosti. Měli bychom do ní zvát i ostatní. Největším požehnáním bude, že se setkáme s Ježíšem. Nenechme se odradit čekáním. Pane Ježíši, prosím, přijď!

Beseda Adra Klubu zdraví v červnu

Ve čtvrtek 11.6.2026 proběhla poslední beseda našeho klubu v tomto školním roce. Před nadcházejícími prázdninami jsme se naladili na letní cestování s panem MUDr. Martinem Ondráškem, se kterým jsme se vypravili na severní mys Nordkapp. Toto místo navštívil vícekrát a různými trasami. Tentokrát nám popsal svou cestu přes Polsko, Německo, Dánsko, Norsko, Švédsko, Finsko, Rusko, Estonsko, Lotyšsko, Litvu a přes Polsko zpět na Valašsko. Trasu dlouhou 10.656 km projel se svými přáteli za 16 dní. Cesta krásnou severskou přírodou je ale natolik úchvatná, že kdyby se měl člověk zastavit na každém pěkném místě, mohl by putovat klidně celý rok.

Tam, kde bylo dříve nutné použít trajekt, se dnes dostaneme pohodlně díky moderním mostům. Příkladem jsou dánské průlivy Littleboelt a Storeboelt. Projeli jsme městem

pohádkáře H.Ch.Andersena Odense na ostrově Fin a navštívili městečko Ringsted, kde našel náš průvodce českou stopu. Zde v kostele sv.Bendta je pochována královna Dagmar, původně česká princezna Markéta, dcera českého krále Přemysla Otakara I., se svým manželem Valdemarem II. Vítězným. Ve městě Kodaň nelze minout přístav se sochou malé mořské víly, nejznámějším symbolem Kodaně a celého Dánska. Cesta pokračovala přes Švédsko okolo zálivu Kattegat. Pro tuto zemi jsou typičtí skřítci s ocasem – trollové, které potkáte na každém kroku.

Prvním norským navštíveným městem bylo Oslo. Určitě stojí za shlédnutí Vigeland park s impozantními sochami mnoha umělců ze žuly, tepaného železa

nebo bronzu. Čím více se náš cestovatel blíží k severu, tím více bylo v noci světlo. Bílé noci jsou opravdu zážitek. Za shlédnutí stojí dřevěné středověké kostely ve městě Lom a Lommel. Pro Norsko jsou typické hory, sníh a nádherně průzračná plesa. Velmi zajímavý je fjord Geiranger, který se do pevniny zakusuje v délce 100 km a vytváří úžasný kaňon se spoustou lodí, dokonce i zaoceánských, které sem díky velké hloubce moře mohou vjet bez problémů. Ikonická vyhlídková silnice v západním Norsku s názvem Trolí stezka (Trollstigen) se proslavila 11 prudkými serpentínami, které klesají z výšky 858 m n. m. do údolí Isterdalen, a divokým vodopádem Stigfossen. Živý dřevěný skanzen ze 17. a 18. století Røros je unikátní historické hornické město.

Severní část Norska, Švédska, Finska a Ruska se nazývá Laponsko, a místní obyvatelé jsou na svou identitu, kroje a zvyky velmi hrdí. Říkají si Sámové. Když

dorazíte na samotný polární kruh, můžete si zakoupit suvenýr v obchodě, kterým tento kruh přímo prochází, či si postavit pyramidu z kamínek. Severně od polárního kruhu leží Lofoten, úchvatné norské souostroví proslulé dramatickými horami tyčícími se z moře, malebnými rybářskými vesnicemi a krásnými plážemi. Dále na sever leží další souostroví Veseřály. Nabízejí klidnější atmosféru bez davů turistů, a přitom stejně dramatickou krajinu s divokou

severskou přírodou. Zde leží vesnička Å s přibližně stovkou obyvatel. Její název je posledním písmenkem norské abecedy a znamená přibližně „malý horský potok“. Typické domečky mají červenou barvu, protože původně byly natírány krví velryb. Úžasným lákadlem pro malé i velké je Lofotr Viking Museum (Vikinské muzeum Lofotr) nacházející se u vesnice Borg. V městečku Andalsnes viděl náš průvodce pan Ondrášek poprvé nezapadající polární slunce.

Alta je jedno z větších severonorských měst a turisté ho navštěvují především kvůli skalním rytinám – petroglyfům starým více než 2000 let. Tak jako u nás

vidíme mnoho srn, zde jsou to sobi, kteří se volně pohybují všude. Typickým ptákem jsou papuchalkové. Blízkost mysu Nordkapp připomíná tunel dlouhý 6870m vinoucí se 212 m pod hladinou moře. Zatím co u nás by průjezd byl zpoplatněn po celou dobu jeho existence, Norové po zaplacení výdajů na jeho výstavbu placení mýtného zrušili.

Samotný Nordkapp je impozantní břidlicové plato čnící nad Barentsovým mořem, které je často mylně považováno za nejsevernější bod Evropy.

Cesta zpět zavedla našeho turistu na chvíli do Finska, zemi stovek jezer a milionů komárů. Další trasa vedla přes Rusko, kam ale není vůbec jednoduché

se dostat. Získat vízum na průjezd získal náš průvodce jen díky své neodbytnosti, výborné znalosti ruštiny a skvělému itineráři cesty, kterou byrokratického úředníka na ambasádě zcela odrovnal. Ale pozor, ruská hranice je otevřena pouze v době 8 – 20 hodin, a díky všemožným kontrolám se může přechod velmi protáhnout. Povoleno je ujet za den pouze 500 km a je nutné přenocovat v některém z místních zařízení. Pokud si chcete udělat retro výlet do „zlatých“ let hluboké totality pod záštitou srpů a kladiv, je návštěva této oblasti tou nejlepší volbou. Když si odmyslíme všudypřítomné památníky gerojam krasnoj armii, sochy V.I.Lenina v nadživotní velikosti, oprýskané fasády domů a prázdné obchody, je to země velmi zajímavá a krásná.

Za shlédnutí stojí Oněžské jezero, Rabočeostrovsk a samozřejmě Petrohrad se Zimním palácem, nádherným parkem plným kaskád a fontán, a nezapomenutelnou Aurorou. Na ostrovech Kiži můžeme obdivovat nádherný dřevěný kostel, který se stavěl od střechy směrem dolů.

Další cesta
vedla přes
Estonsko,
Lotyšsko,
Litvu a
Polsko.
Všude se
snažil pan
Ondrášek
najít české
stopy.

Někdy to bylo české pivo čepované s přesvědčením, že je to „echt“ místní specialita, nebo třeba Švejkova pivnice. V Litvě stojí za procházku tzv. Hora křížů, místo nesčetněkrát srovnané komunistickými buldozery se zemí, ale vždy znovu postavené znovu.

Děkujeme za dlouhou, ale nesmírně zajímavou cestu, které mnohé z nás inspirovala k navštívení skandinávských krás.

Iva Chárová

Bohoslužba žen

V sobotu 13.června 2026 se uskutečnila Bohoslužba žen určená – jak název napovídá – pouze ženám. Z našeho společenství, jiných ohrádek, ale i hledajícím. Ovšem oproti loňsku jsme udělily jednu výjimku. Ročnímu Tomíkovi jsme vstup povolily. Téma letošní bohoslužby bylo **„Odvaha být ženou aneb víra v každodennosti“**. Odvaha není jen hrdinský čin, odvaha je často nenápadná, tichá. Každá žena ví, jak velkou odvahu mnohdy potřebuje, když jí svírají starosti o blízké, množství práce a povinností, ztráty a bolestivé události. Ten, kdo nám pomáhá jejich tíhu nést, je náš dobrý Pán a Spasitel. A o tom jsme se dnes chtěly bavit.

Hned u vchodu vítal přicházející sestry stoleček s množstvím dárků, které každá z nich obdržela. Nezbytný sešit a propisku na poznámky, přívěšek na klíče s grafikou bohoslužby a povzbuzujícím slovem z dílny Adélky Vráblové, a medíky s logem bohoslužby od firmy MedMoravia Brno.

Program byl stejně jako vloni velmi bohatý. Průvodcem nám byla sestra Iva Chárová. Po úvodním slovu a písních jsme se mohli zaposlouchat do kázání

z Božího slova sestry Petry Hudziecové na téma „**Odvaha být ženou na příběhu Marie, matky Ježíšovy**“.

Lukáš 1, 38: Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“

Kolikrát v životě si my řekneme – „staň se mi podle tvého slova“ ?

Verš ukazuje její pokoru („služebnice Páně“), víru (důvěra bez všech odpovědí), její ochotu k poslušnosti a její odvahu (přijetí rizika nepochopení...). K čemu všemu měla Marie odvahu?

- 1. Odvaha přijmout Boží poslání – Marie bude čelit nepochopení, riskovat ztrátu budoucího partnera, bude čelit hanbě, obvinění z cizoložství, hrozbě ukamenování, bude čelit ztrátě dobré pověsti pro sebe i dítě.
 - a. Aplikace pro nás – projevít odvahu při narození neplánovaného dítěte, péči o nemocné rodiče, manželově povolání do služby, nebo mém povolání do služby**
- 2. Odvaha snášet těžkosti - cestování v pokročilém stádiu těhotenství, porod ve stáji, útěk do Egypta, návrat do Izraele (Nazareta), Život v chudobě.
 - a. Aplikace pro nás – umět snášet nemoc, úraz, ztrátu zaměstnání, problémy v rodině, ve sboru, nepochopení**
- 3. Odvaha nerozumět všemu - proč si Bůh vyvolil právě jí? Proč Alžběta počala ve svém stáří? Zvláštní slova Simeona a Anny. Jak to, že dvanáctiletý Ježíš předčí svými dotazy a odpověďmi i moudré rabíny?
 - a. Aplikace pro nás – mít důvěru a víru v otázkách: Proč se to děje právě teď? Kde jsi, když trpím? Co mi chceš touto situací ukázat? Jsi stále se mnou? Jak to zvládnu?**
- 4. Odvaha plnit Boží poslání - početí z Ducha svatého, Porod zaslíbeného potomka, výchova Božího Syna, podpora mladého rabiho
 - a. Aplikace pro nás - neměli ji ani lidé víry (Mojžíš, Gedeon, proroci...). Jsme slabí lidé. Potřebujeme Boží pomoc a sílu. Samy to nezvládneme.**

5. *Odvaha odevzdat své děti Bohu – Marie vychovala syna k úctě a službě Bohu. Přijala jeho poslání, i když mu někdy nerozuměla. Propustila Syna k službě. Podporovala jej. Doprovodila jej až do konce.*

a. *Aplikace pro nás - Vychováváme a vedeme děti k Bohu. Vysvětlujeme jim jejich otázky. Modlíme se za ně. Velmi si přejeme, aby své životy odevzdaly jemu. Ale, co když chtějí jít svou cestou? Nesmíme ustát v modlitbách za ně.*

Co víme o Marii po smrti Pána Ježíše? Učedník Jan ji přijal k sobě a staral se o ni. Setkala se s Kristem po jeho vzkříšení. Působila v rané církvi. Jaký byl její další osud nevíme. Existuje řada legend, ale zprávy v Písmu nemáme.

A nejhlubší otázka zde není: „Mám dost odvahy?“

Ale spíše: „Mohu důvěřovat Bohu natolik, abych udělala další krok, i když mám strach?“

V Bibli totiž odvaha často neznamená nepřítomnost strachu, ale věrnost navzdory němu!!!

Po kázání z Božího slova jsme mohly prožít aktivitu, která nám umožnila pojmenovat to, co nás trápí a tíží, z čeho jsme smutné a unavené. Pán nám nabízí, že ponese naše břemena.

Symbolicky jsme svá trápení vypsaná na papír zmačkaly do tvaru kamenů, tedy symbolu něčeho tíživého, a vhodily do batohu, který ale neponeseme my. Vložíme je na Boha.

Stejně tak jsme dostaly za úkol napsat si, kdy nám jsme naposledy pocítily Boží zásah, pomoc, vedení, nesení našich problémů.

Kameny, na jedné straně tíživé, jsou na druhé straně

důvodem k radosti v podobě barevných pěkných oblázků, které nacházíme na svých procházkách, či dovolených. Náš úžasný Bůh si dovede to, co nás tíží a ubližuje nám, změnit v požehnání. Někdo to nechápeme hned, ale až později. Cokoliv špatného, i to, co uděláme my, si Bůh dovede přetvořit v dobré. Abychom na tuto věc nezapomínaly, dostaly jsme na památku malý kamínek – korálek ve tvaru srdíčka.

Po přijetí pokrmu duchovního jsme mohly zasednout k bohatě a nápaditě prostřenému stolu. Dobré jídlo u společného stolu je jeden ze způsobů sbližování. A právě u našeho stolu bylo zapředeno mnoho zajímavých hovorů, vytvořena řada nových přátelství, pohlazeno nejedno smutné srdíčko. Aby polední pauza nebyla jen o jídle a sdílení, měly jsme pověšeny na zábradlí při vstupu do modlitebny lístečky s moudrými myšlenkami pro naše povzbuzení. Přivést nás měly ke stejnému závěru – jsme milované

Boží dcery, které mají a mohou spoléhat na svého nebeského Otce, předkládat mu svá trápení, a zaměřit svůj život na Něho, ne na světské ocenění a uznání.

Po skvělém obědu nás čekalo překvapení v podobě klavírního koncertu teprve 15leté slečny z Ukrajiny Kati. Její přednes byl dechberoucí a připravila nám krásné chvíle ztišení.

Odpolední zamyšlení nad Božím slovem sestry Petry Hudziecové mělo název „**Multitasking**“ a smyslem bylo srovnat jednání sester Marie a Marty a vzít si ponaučení z toho, jak máme ve svém životě vybírat. *V Lukáš 10, 38-42 čteme o návštěvě Ježíše s učedníky u Marty a Marie. Zatím co Marta obsluhovala návštěvu, Marie seděla u Ježíšových nohou a poslouchala.*

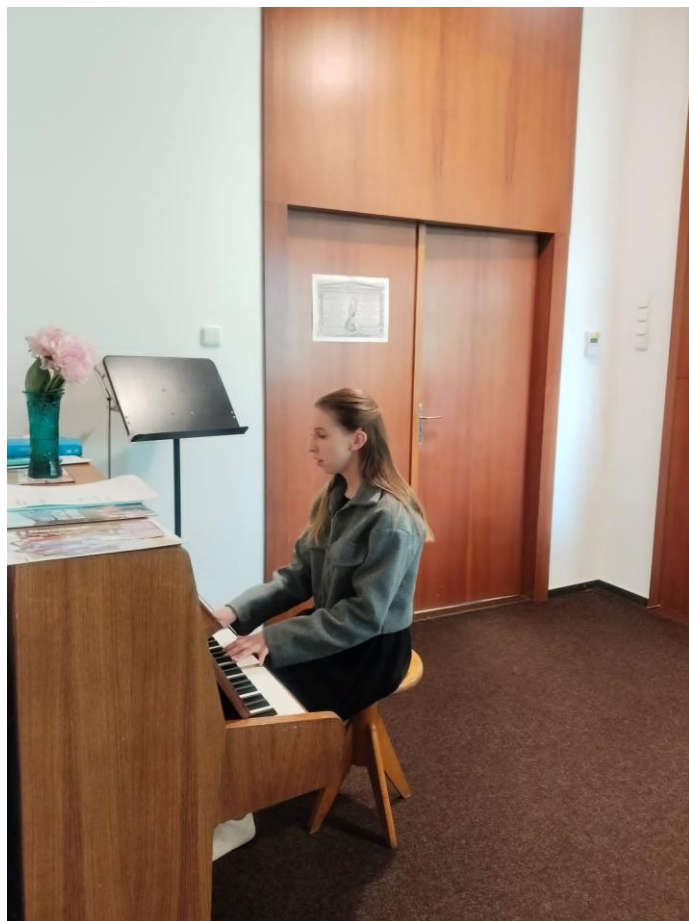
Žijeme pod tlakem „zvládat všechno“ — rodinu, práci, službu, vztahy, domácnost i vlastní duchovní život. Jaká nacházíme v daném příběhu ponaučení?

1. Verš 38 – přijmout Ježíše jako Marta
2. Verš 39 – sednout k Ježíšovým nohám a poslouchat jej
3. Verš 40 – nestěžovat si a neobviňovat nikoho
4. Verš 41 – nestarat se a netrápit se, svěřit problém Pánu
5. Verš 42 – vybrat si dobře to, oč nepřijdeme

Jak by měl vypadat náš den:

- Začít náš den u „Ježíšových nohou.“
- Probrat s ním náš denní plán.
- Vypustit, co by nás mohlo vést ke kritice a stížnostem na Boha nebo druhé.
- Netrápit se dopředu, nepomůže nám to.
- Své starosti vložit na Boha.
- Vybírat si i během dne dobře.
- Být ve stálém spojení s Ježíšem.

Bůh nás nevolá být ženami, které zvládnou všechno. Volá nás být ženami, které zůstávají blízko Něho.

Další aktivita dnešní soboty bylo napsat dopis neznámé sestře, kterou bychom tím potěšily, podpořily, pohladily. Jen my ženy se umíme vcítit do trápení jiných žen a pochopit, co potřebuje naše sestra slyšet. Dopisy byly zamíchány a náhodně rozdány zpět. Věříme, že si nás Pán použil k tomu, aby jiná žena četla právě to, co číst potřebuje.

Nejsilnějším

momentem loňské bohoslužby bylo vzájemné sdílení. Proběhlo i letos. Odvážné sestry se nám svěřovaly se svými problémy, životními boji a prohrami, ale především s tím, jak se k nim v této situaci Pán přiznal. Byly to velmi emotivní chvíle.

Vše má svůj konec, ať je to sebestříjemnější. Také naše bohoslužba žen. Po celý den jsme cítily Boží přítomnost, Pán se dotýkal našich srdcí, otvíral je, potěšoval. Chceme Mu děkovat za možnost uskutečnit toto požehnané setkání a budeme se těšit, že se za rok sejdem zase.

Iva Chárová

Bohoslužba valašských mužů

Protože se ve sboru ValMez konalo dnes setkání žen z blízkého i širokého okolí, museli se muži uchýlit "do exilu".

Je velice dobré a hezké, že přibývá akcí jak sborových, tak regionálních ve společenství CASD. A že to nejsou setkání jen tak. Jsou to setkávání s požehnáním našeho Pána. Tuto zkušenost mohli osobně prožít i bratři uplynulou sobotu.

Organizátor: kazatel bratr Hynek Dona.

Místo setkání: kazatelská stanice ČCE Lázy.

Právě ono místo setkání bylo podmaňující. Skromný sbor na konci osady podtrhnul a upřednostnil překrásné dílo našeho Stvořitele. S úctou a pokorou pozorovali bratři překrásná panoramata hor, nad nimiž se majestátně a důstojně vznášela nadýchaná oblaka nad překrásnou valašskou krajinou. Z nenápadných kopců místního sboru, pohledy bratří brouzdaly přes Hostýnské vrchy, na vzdálenější Veřovické vrchy, přičemž na obzoru byly zarámovány Radhoštěm, Pustevnami a Kněhyní. Není divu, že si pod vlivem této malebné krajiny vzpurní Valaši zamilovali Pána Boha v prosazené a plné náboženské svobodě. A není také s podivem, že si Valachy zamiloval i bratr J. A. Komenský.

Tahle podívaná byla také důvodem, proč se bratři tísnilí na "podsinku", skrývající se před občasnými kapkami deště, neberouce na vědomí, že hodina setkání již pominula před hodnou chvílí. Vřelá vítání, jako kdyby se bratři setkávali po mnoha měsících odloučení, laskavá slova i vtipné poznámky doplňovaly tu krásnou atmosféru již byli přítomní obklopení. Poděkování a chvála Pánu za tento požehnaný den zaznívaly ze všech úst s vřelým stiskem chlapeckých rukou.

No, a poté, na velmi laskavou kazatelovu pobídku se zúčastnění přemístili do maličké, útulné místnosti sboru. Na okamžik to dávalo pocit setkávání prvních křesťanů po domech. Viz. Skutky apoštolské. Ve dveřích vedlejší místnůstky se mihla drobná postavička milované kazatelovy manželky Nadi s poznámkou, že se dnes také považuje za součást mužského osazenstva.

Po úvodním kazatelově slovu o neformálním, přesto požehnaném shromáždění a úvodní modlitbě se ujal „sladkého“ dřeva z rukou španělských mistrů nebojácný Petr Chára. To činil po celou dobu shromáždění. Inspirací a pověřením mu byla jeho nepřítomná manželka Ivanka, kterážto ho vybavila překrásně provedenými zpěvníky pro muže.

No a nastala chvíle zamyšlení nad Božím Slovem. Tomu předcházelo seznámení s bratrem Rostislavem Hudziecem. Nově nastupující bratr do kazatelské

činnosti do sborů nacházejících se v podhůří Jeseníků. Tento sympatický muž v nejkrásnějším věku přinášel slovo hodnotné, plné a požehnané. Jako kdyby navazoval na kázání bratra Hynka v Novém Jičíně před dvěma týdny. Osnovou mu byla Jozuova první kapitola ze Starého Zákona.

Mojžíš končí svou pozemskou pouť. Vše, co měl vykonat, již vykonal. Přivedl Izraelský národ na samotnou hranici zaslíbené země s vědomím, že si ho Pán povolá zanedlouho k sobě. Bylo nutno předat vedení a velení do rukou svého nástupce. Tím nebyl nikdo jiný než Jozue. Kazatel Hudziec upozorňuje na verše z 31.kap. Deut. a 1. kap. Jozue na to, že má být Jozue odhodlaný, nebojácný, rozhodný a tvrdý. A to slyšel nejen z úst Mojžíše, ale také třikrát z úst samotného Hospodina. Myšlenka: "Jdi do světa. Naplň mé pověření. Jdi rozhodný, silný, nebojácný. Jdi, protože nejsi na to sám. Já jsem s tebou." Zde je možno pozorovat paralelu s kázáním bratra Hynka na verše ze Zjevení Jana. "Běž, dej to ve známost všem. Neboj se, já jsem s tebou."

Kázání, úvaha, či zamyšlení bylo navíc zvláštní a nezvyklé ještě v jedné věci. Bratr Rostík prokládal své myšlenky otázkami, které nebyly rétorické. Bratr chtěl, aby se do těchto úvah aktivně zapojili i posluchači. A ještě dlouho po modlitbě a oslavné písni našeho Pána se probíraly myšlenky, jež zde před několika okamžiky zazněly.

Poté přišlo nemalé, ale velice milé překvapení. To nastalo ve chvíli, kdy započali bratr Hynek se svou paní na stoly servírovat pečená kuřátka se salátem, nadýchané karamelové větrníky a kávu, nebo čaj, dle přání jednotlivců. Kytara provázela spolu písněmi pro našeho Pána i v následujících okamžicích.

Teplo a bratrská láska ruku v ruce se vzájemným porozuměním a úctou naplnila nejen tento malý Valašský sbor, ale celý den s Bohoslužbou vskutku neformální. Prostě bohoslužbou valašských mužů. Tato akce byla povedená a požehnaná. Na tom se shodli všichni účastníci i přes nevelkou účast. Donovi nechtějí slyšet nic o poděkování za svůj podíl, námahu, srdečnou fyzickou účast včetně mnoha modliteb na tomto podniku. Ale nic nemají proti vyjádření poděkování našemu Pánu Ježíši za to, že si právě je použil v této věci. Také poděkování za Jeho požehnání a lásku. Vždyť On je Lásku. Jeho láska je ono Nové přikázání a naplnění Jeho Zákona.

Díky Pánu za požehnaný den odpočinku.

Mirek Ešler

Cesta do Emaus

Sobotní škola je pro mě nekonečným zdrojem inspirací k zamyšlení, jako je toto. Když jsem si otevřel další úkol k prostudování, napadlo mě zamyslet se nad obsahem příběhu.

Na cestě do kteréhokoliv sboru, nebo přímo v něm se pravidelně odehrávají stovky a tisíce rozhovorů, které se týkají aktuálních událostí. Podobně, jako dva učedníci na cestě do Emaus, mluvíme o událostech posledních dní. Někdy, například před Velikonocemi nebo Vánocemi si připomeneme události spojené s narozením a ukřižováním Ježíše, ale jinak asi převažují témata, která v dnešních dnech hýbou Českem, nebo i celým světem. Nechci se zamýšlet nad důchody, inflací, rozpočtem či denně se měnícími cenami pohonných hmot. Chci uvažovat o rozhovorech, které mají původ v Písmu a jejichž výklad sahá do dnešních dnů.

Dříve než budu pokračovat provedu krátkou úvahu o dvojicích rozmlouvajících. Tak především to může být případ, kdy **jedním z nich jsem právě já**. Kromě Ježíše, který jsi vyslechl všechny typy rozhovorů, jsem to také já, kdo přesně ví, o čem jsme mluvili. Druhý případ představují rozhovory, kdy **jedním z rozmlouvajících jste právě vy**, a proto přesně víte, o čem jste mluvili. A pak tu máme třetí případ, kdy se rozhovor netýkal ani mě, ani vás. Co bylo jejich obsahem zůstává našemu sluchu zatajeno, a Bible odhalila obsah rozhovoru pouze v jednom případě.

Z celého rozhovoru bych rád poukázal na dvě roviny tohoto příběhu. Rozmlouvající byli velmi dobře informovaní o všem, co se v posledních dnech odehrálo v Jeruzalémě. Dalo by se říct, že to, co my dnes známe z psaných evangelií, znali téměř všichni obyvatelé Jeruzaléma a mnoho dalších v celém Izraeli. A informace se šířili ústním podáním (tehdejšími sociálními sítěmi) raketovou rychlostí.

Podobně je tomu také dnes. Všichni máme k dispozici Písma Starého i Nového zákona. Můžeme si přečíst desítky proroctví, které poukazují na Krista, počínaje od Mojžíše až po Malachiáše. Navíc máme k dispozici další desítky novozákonních proroctví, úkoly sobotní školy, spoustu duchovní literatury nebo inspirované knihy E.G.White.

Za těchto okolností si kladu řečnickou otázku, co by nám řekl Ježíš, kdyby se připojil k našemu rozhovoru (ve sboru, u stolu, v kroužku či na cestě), vyslechl si náš rozhovor a pak by nám taktně sdělil, že sice máme velmi dobré informace, některé dokonce přímo z Bible, z knih Izaiáše, Ezechiele a dalších, ale přesto nám mnoho souvislostí uniká a zůstává skryto.

Ta druhá rovina se týká Ježíšova hodnocení rozhovoru dvou učedníků. *A on jim řekl: „Jak jste nechápaví!“ To je vám tak těžko uvěřit všemu, co mluvili proroci!“ (L 24,25.)* Tato slova nelze v plném rozsahu vztáhnout na všechny naše rozhovory. A tak se snažím Ježíšovo hodnocení upravit tak, aby ho bylo možné použít také na rozhovory, které se mě nebo nás, jako vědomých

účastníků rozhovorů netýkají, a jejichž obsah neznáme. Kladu si řečnickou otázku, zda by se Ježíš při hodnocení naší informovanosti, schopnosti rozumět událostem, Písmu i proroctvím v duchu neusmál a s celou vážností by zopakoval dva tisíce let stará slova: **„Jak jste nechápaví!“**

Připustíme, že nechápaví opravdu můžeme být.

Každý z nás máme nějaké omezení a lze si jen stěží představit, že když přestaneme pracovat, starat se o

domácnost, o sebe
i o druhé a všechen
čas budeme
věnovat ještě
hlubšímu
zkoumání Písma,
prorocství a
událostí na
Blízkém východě, v
Izraeli či
v Americe,
pochopíme
souvislosti, které
doposud
nechápeme. Sám
pro sebe jsem si
vzal z příběhu
poučení, že pro
lidi, kteří žili po
všechny věky je
důležité z Písma
pochopit
jednoduchou
pravdu: Bůh
připravil plán
záchrany každého
kajícího hříšníka.

Poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby nás zachránil. Toto evangelium nedokáže přehlušit řinčení zbraní, rétorika světovládců, ani šepot milionů dvojic učedníků, kteří vedou duchovní polemiky, ale tu jednoduchou spásnou pravdu nechápou, a někdy dokonce ani nechtějí pochopit a přijmout.

Ján Petrovič

Misijní příběh

Johnovi byly čtyři roky, ale téměř nikdy nevycházel z domu, ani ze svého pokoje. Otec a matka nechtěli, aby o něm někdo věděl. Styděli se za to, že byl neslyšící.

Může se zdát podivné stydět se za dítě, které neslyší. Ale v Keni, kde John žije, si někteří otcové a matky myslí, že mít neslyšící dítě je Boží trest. Myslí si, že je Bůh trestá za to, že udělali něco špatného. Mají o Bohu mylnou představu. Bůh nikdy netrestá rodiče tím, že by jim dal hluché dítě. Bůh je láska a chce, aby každé dítě slyšelo. Hřích je však špatná věc a kvůli hříchu se někdy dějí špatné věci.

Johnovi rodiče se styděli, a tak nechtěli, aby ho někdo viděl. Chudák malý John.

Jednoho dne šel John na letní shromáždění. Otec s matkou si našli nového přítele, který byl učitel. Od jiných lidí se doslechl o Johnovi a zeptal se na toho chlapce. Johnovi rodiče mu však nechtěli přiznat, že mají syna, který je hluchý. Byli příliš zahanbeni.

Učitel chtěl pomoci a řekl: „Podívejte, já jsem také hluchý a jsem ředitelem školy pro neslyšící děti. Můžeme pomoci.“

Otec a matka byli tak překvapeni, že mluvili s člověkem, který byl neslyšící. Že i on chodil do školy a měl dobrou práci. Učitel přišel o sluch, když mu bylo 14 let, a uměl mluvit a odezírat ze rtů.

Johnovi rodiče zavedli učitele k chlapci. John seděl sám. Měl slabé svaly a nemohl chodit. Na cizince se díval se strachem. Kromě svých rodičů neznal moc lidí. Učitel věděl, že ho John neslyší. Věděl, že John neumí odezírat ze rtů. Znal však jiný způsob, jak s ním komunikovat. Věděl, že všichni chlapci mají rádi mobilní telefony, a tak vytáhl svůj mobil a ukázal Johnovi několik fotek.

Johnovi se rozzářily oči, když uviděl fotku fotbalového míče. Učitel rukama naznačil, že má fotbalový míč venku před stanem. John se na míč těšil, ale bál se opustit stan. Učitel Johna každý den navštěvoval na táborovém setkání a stal se jeho přítelem. Na konci táborového setkání John souhlasil, že půjde s učitelem a svými rodiči do školy pro neslyšící děti, aby si míč prohlédl.

Když dorazili,
John měl
obrovskou radost,
že vidí opravdový
fotbalový míč!
Držel ho v rukou.
Přál si, aby měl
silné nohy, aby do
míče mohl
kopnout.

Učitel navrhl, aby
se John
nastěhoval do

školní ubytovny a začal chodit do školy. Johnovi rodiče s tím souhlasili.

Ve škole bylo 72 dětí, z toho 43 dívek a 29 chlapců, kteří neslyšeli. Otec a matka chtěli, aby se John stal 73. dítětem v této škole. Poprvé si uvědomili, že kromě Johna je neslyšících dětí mnoho. Poprvé si uvědomili, že být neslyšící není prokletí.

Uplynulo šest měsíců od chvíle, kdy John začal ve škole studovat. Jeho nohy zesílily a on rád běhá za fotbalovým míčem. Učí se také modlit. Znalost znakového jazyka ještě nestačí k tomu, aby všemu rozuměl. Uvědomuje si však, že existuje Bůh, s nímž ostatní děti každý den mluví. Ví, jak složit ruce k modlitbě a jak na konci rukama říct „amen“. „Ten chlapec školu miluje,“ řekla učitelka. „Kdybyste ho dnes viděli, nevěřili byste, že kdysi nemohl chodit.“

Část prostředků z předchozího sbírky 13.soboty, známé také jako čtvrtletní sbírka na misijní projekty, byla použita na renovaci a rozšíření školy v Kisii, kde John v Keni studuje. Plný název školy je Mwata Adventist School for the Deaf. Díky této předchozí sbírce mohlo mnoho dětí získat vzdělání a poznat Boha, který zničí hřích a brzy jim dá uši, kterými budou moci slyšet. Jedním z misijních projektů pro toto čtvrtletí je další škola, Merisho Advent Community Nursery School, která v Keni učí děti o Bohu. Děkujeme vám za štědré dary na tento důležitý projekt.

RETRO PŘÍBĚH na červenec

Petrův znamenitý nápad

Jirka s Karlem seděli u okna za zataženou záclonou a přemýšleli, kam se podívat o prázdninách. U druhého okna seděla babička v křesle a odpočívala, zavřela oči a chvíli dřímala. Na kolenou jí spočívaly ruce držící pletení. Hoši se domnívali, že skutečně spí.

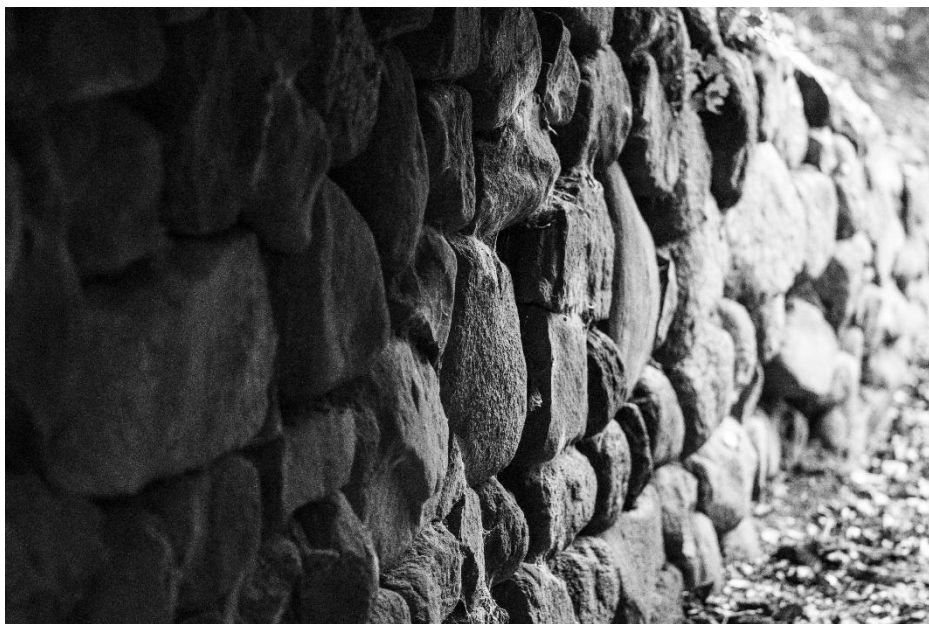
„Karle, jednou by bylo třeba něco provést paní Williamsové,“ šeptal Jiří.

„To by bylo něco,“ souhlasil Karel, nechtěla je totiž nechat hrát na svém pozemku.

„Měli bychom vymyslet něco opravdu hrozného,“ mínil Jiří. V tom okamžiku se ozvalo zavržení a od druhého okna zazněl veselý hlas.

„To byste mohli provést zrovna nápad vašeho strýce Petra nebo něco podobného,“ hoši pohlédli k druhému oknu a babička se usmívala ještě víc. Když se jednalo o nějakou divočinu, byli rázem pro. Rozhodli se poslouchat, co jim babička bude vyprávět. Nikdo neznal a neuměl vyprávět tolik napínavých a zajímavých příběhů jako právě ona. Vmžiku si připravili židle a usadili se.

„Petr byl můj starší bratr a ten příběh se odehrál, když jsem ještě nebyla na světě, a dozvěděla jsem se ho, až když jsem byla tak stará jako vy. Nedaleko nás žila stará paní, které říkali madam Dornhügel. Byla to chudá vdova, která

žila jen ze svého skromného výdělků, měla dvě krávy, několik slepic a malou zahrádku. Její chaloupka byla schovaná mezi stromy.

Chlapci ze sousedství nemohli z nějakých důvodů tu ženu vystát. Pravděpodobně proto, že měla vždy hned po ruce prut, kterým chlapce švihla, když je přistihla na svém pozemku. Dnes vím, že to dělala ze strachu, protože se bála všeho možného i nemožného. Nenapadlo ji, že by vlídnějším jednáním dosáhla lepšího výsledku.

Blížily se prázdniny a rozzlobení hoši se radili, co udělat, aby se jí nějak pomstili. Strýc Petr byl tehdy vůdcem party a vymyslel plán. Hoši na něho hleděli plní očekávání, ale on řekl: „Uslyšíte to teprve v noci, až začnou prázdniny a určil čas a místo, kde se měli sejít k provedení plánu.“

Můžete si představit, že žádný z chlapců nechyběl, ba ani nepřišel pozdě. Celí vzrušení seděli skrytí za křovím. Petr byl první, kdo přišel a dovedl chlapce do skrytí.

„Tak, jste tu všichni? Co budeme dělat?“ zašeptal, „Víte, kde stojí ta stará kamenná zeď uzavírající od východu pastvinu? U rohu té zdi začíná rybník. Teď dávejte pozor. Nanosíme to kamení tak tiše, jak jen bude možné, a naházíme je do rybníka. Budeme to dělat tak dlouho, dokud zeď docela nezmizí.“ „To je skvělé,“ vydechli hoši.“

Jiří s Karlem zůstali překvapeně hledět, proč jim to babička vypráví?

Jindy je nabádala, aby neprováděli žádné hlouposti nebo nemluvili hrubě a teď tohle? To bylo k neuvěření.

„Jak to s těmi kameny udělali?“ ptal se zvědavě Karel.

„Chlapci pracovali pilně,“ vyprávěla babička, „tak, jako nikdy, jeden kámen za druhým házeli ze stráně dolů do rybníka a konečně byli po půlnoci hotovi.“

„Nepřistihla je madam Dornhügel?“ chtěl vědět Jiří.

„Ne, ne, ona měla okna na druhou stranu a noc byla tmavá, studená a můžete mi věřit, že nedělali ani nejmenší rámus, protože se velmi báli jejího biče. Konečně se skulil poslední kámen z kopce.“

„A teď rychle odtud, ať nás nikdo nepozná,“ volal tlumeně jeden z chlapců.

„To je zbytečné, zůstaňte tady,“ volal Petr docela nahlas a nepokrytě se šklebil, „ona ví, že jsme tady a má pro nás připravený plný stůl perníků, limonády a jiných dobrot, pojďme do její chaloupky.“

Chlapci hleděli na svého vůdce s otevřenými ústy. „Cože, co to znamená?“ vyhrkl jeden z nich.

„To není nic jiného,“ vysvětloval Petr, „než nový žert. Zjistil jsem, že madam Dornhügel chtěla těmi kameny naplnit rybník, protože zeď už byla chatrná a

místo ní má přijít drátěný plot. Tak jsem se jí zeptal, jestli bychom jí mohli pomoci, plakala radostí, když jsem jí vysvětlil svůj plán. Nikdy prý si nemyslela, že bychom jí mohli být prospěšní. Ode dneška chce být madam Dornhügel naší nejlepší přítelkyní. A teď jdeme k ní.“

Madam Dornhügel dodržela svůj slib a stála v něm až do konce svého života. Chlapci si té ženy cenili až do šedin. Darovala jim i pozemek, kde si mohli zřídit hřiště ke svým hrám. A ona to byla, která je vedla k tomu, aby se naučili mnoha užitečným věcem.“

Jiří s Karlem seděli tiše a přemýšleli: „Co by se asi stalo, kdyby tehdy strýc Petr provedl nějakou hloupost?“

„Ano, bylo to dobré,“ opáčil Karel, „byl to jistě výborný způsob, jak udělat něco rozumného.“

„To jistě,“ vyskočil Jiří ze židle, „děkujeme babičko,“ a již oba chlapci spěchali ven, aby si něco dobrého vymysleli. Radostný úsměv osvětlil babiččin vrásčitý obličej, pak si vzala pletení a pracovala vesele dál.

Květa Tyšerová (převzato z retro dětské knihy „Vesele i vážně“)

RETRO PŘÍBĚH na srpen

Unavený poutník našel domov

Stalo se to kdysi ve Švýcarsku. Po jedné vesnici chodil starý muž a hledal práci. Klepal zde i onde, ale nikde nic nenašel. Všichni se vymlouvali, že musí šetřit, a že nevědí, co by pro ně mohl učinit. Stařec se mátožně ploužil dál. Než došel k blízké noclehárně, stavěl se ještě v jednom domě požádat o práci. Zaklepal a když mu otevřeli, přednesl svou prosbu. V otvoru mezi dveřmi stála v pološeru paní, která pozorně naslouchala. Přesto, že ze starce nespouštěla zrak, zavrtěla pomalu hlavou.

„Je mi velmi líto, ale nemám žádnou práci, kterou byste pro mne mohl vykonat, ale pojdte dovnitř, snad vám udělá dobře trochu polévky.“

Nevalně oblečeného muže ovanulo příjemné teplo a za chvíli se ocitl v kuchyni tohoto prostého domova. Paní ho posadila ke stolu a nalila mu polévku. Muž měl za sebou opravdu těžký den, ale byl na to už zvyklý. Teď před ním kouřila polévka a on se cítil velmi dobře.

Tu mu paní položila otázku: „Nechcete, než začnete jíst, poděkovat milému Bohu?“

Muž napřed nemohl ani promluvit, na okamžik bylo velké ticho, ale když viděla paní jeho bezradnost, hovořila dál: „Učiním to tedy sama, chcete-li,“ on se lehounce zachvěl a přikývl.

Nevěděl, co se s ním děje, nepoznával se. Sepjal ruce a vedle něho stála cizí žena a odříkávala jednoduchou děkovnou modlitbu. Zdálo se, jako by mluvila s třetí neviditelnou osobou.

A pak bylo zase v místnosti veliké ticho. Ruce muže zůstaly sepjaté a po tváři mu stékaly slzy. Paní ho nechala chvíli plakat, byl to pro ni drásající pohled. Pak opět promluvila a povzbudila ho: „Vyprávějte mi, co vás tak rmoutí, snad jsem vám něco nemilého připomněla, snad vaši minulost.“

„Ne,“ promluvil muž, „pro mne již není žádná naděje“ a plakal dál. Tento chudý starý muž ve špinavých šatech a zaprášených botách byl zcela bez domova. Muž pokračoval: „Vy jste nyní učinila to, co dělávala moje matka, ta se se mnou modlívala, ale já jsem nechtěl dělat dobrotu, neposlouchal jsem ji. Matka zemřela a já jsem ji neviděl než naposledy několik měsíců před její smrtí. Dlouho mě vinilo svědomí a já jsem se zkoušel modlit, ale pak jsem zase na vše zapomněl, ale nikde jsem neměl klid a domov ... ale vy jste ve mně teď ještě

jednou vzbudila naději, já vám za to děkuji a chci ..." zmlkl a ukryl svůj vrásčitý obličej v dlaních. Nakonec vytáhl velký špinavý kapesník a otřel si slzy.

Paní opět promluvila a začala vyprávět o Boží milosti, že pro žádného není pozdě, když přijde s upřímností k Bohu v prosbě za odpuštění. On nikoho, kdo k němu přijde, nevyvrhne ven. Ježíš zemřel za všechny hříšníky a každý může s vírou a s důvěrou přijmout Boží dobrotu, neboť je to velký dar nebeského Otce. Promlouvala k muži opravdově, protože poznala Boží lásku ve svém vlastním životě. Proč by mělo být pro tohoto ubohého člověka pozdě? Nebylo tím nejdůležitějším to, že litoval svých chyb a měl touhu se polepšit?

Byla to krásná hodina, polévka již sice dávno vystydlá, ale paní ji zase ohřála a on se najedl. Potom se rozloučil a šel do noclehárny. Žena se za ním dívala malým okénkem.

Příštího jitra poslala matka nejstaršího chlapce, aby se zeptal v noclehárně, jak se muži daří. Za chvíli přiběhl zpátky. „Mami,“ volal vzrušeně, „představ si, že ho našli dnes ráno mrtvého v posteli, asi ho ranila mrtvice.“

Matka poslouchala jako omráčená a děti si vzpomněly, že se tedy u nich alespoň naposledy najedl a ohřál. „Vidíte,“ řekla nakonec matka, „to byla poslední příležitost pro tohoto zbloudilého člověka. Díky Pánu, že jsem mohla splnit svou křesťanskou povinnost, a ještě mu alespoň trochu pomoci.“

Květa Tyšerová (převzato z retro dětské knihy „Vesele i vážně“)

Distillations

Napsal Nathan Davis Pitchford

133

"Dědo!" Myslela jsem si, že tě najdu tady! Ruším tě při práci?"

"Auroro, pojď dál! Jsem tak rád, že tě vidím! Pokud mě rušíš při práci, jsem za to rád. Jsi důležitější než jakákoli práce, kterou mám."

"Miluji tvou knihovnu v dílně, dědo! Ale mohu se tě na něco zeptat? Pokud je to knihovna, proč tam nejsou jen knihy? Jak to, že jsou tam kuličky, kameny, obrázky, lupa, nůžky, peří, láhve a další věci, které ani nevím, jak nazvat?"

Starý muž se zasmál. "To je dobrá otázka, Auroro. Můžu se tě taky na něco zeptat? Co dělají knihy?"

"Eh, nevím ... vypráví příběh, asi."

"Máš naprostou pravdu. A víš, co všechno ostatní tady taky dělá?"

"Vypráví všechno příběh?"

"Chytrá holka! Ano, všechno vypráví příběh. Zeptej se mě na cokoli, co tady je a já ti povím příběh, proč jsem si myslel, že stojí za to uložit to na policiku."

"Něco? Hmm, no ... Pověz mi o té krabici ve tvaru srdce. Má taky příběh?"

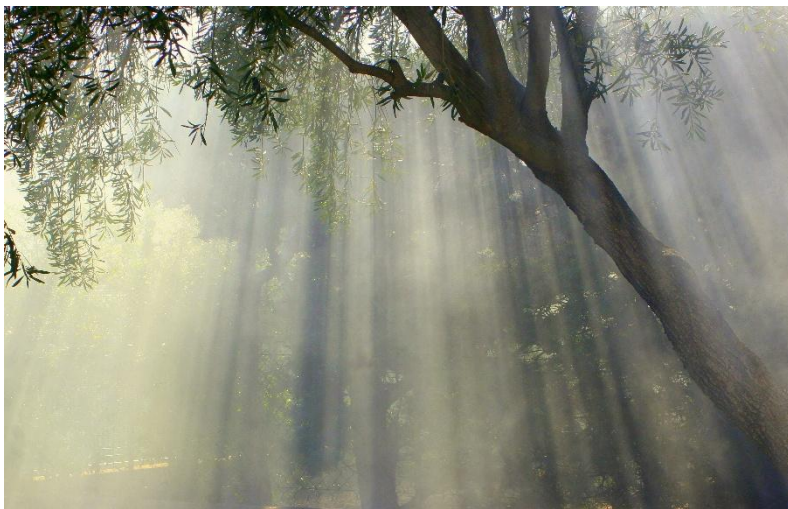
"Máš dobré oko, Auroro. To je jedna z nejzajímavějších věcí v celé knihovně. Ta nemá jen jeden příběh, má spoustu příběhů k vyprávění."

"Tak mi je řekni, dědo!"

"Dobře, tak začneme tím, z čeho je krabice udělaná."

"Je ze dřeva, že?"

"Ano, je ze dřeva. A dřevo samozřejmě pochází ze stromů. První věc, kterou tato krabička vypráví, je příběh o velmi krásném stromě. Ten strom byl ruská oliva a lidé, kteří tu žili před námi, ho zasadili ještě předtím, než se tvůj otec vůbec narodil. Ale možná si to nepamatuje, protože brzy poté strom vyťali. Ale i když je strom mrtvý, na mé polici je pořád jeden kousek, který se hodí; a ten

vypráví příběh o tom, co se stalo poté, co strom zemřel, jak jsem ho pokácel sekýrou, pilou jsem z něho nařezal palivové dřevo a postupně ho spálil v ohništi spolu s rodinou a přáteli kolem sebe. Hrála přitom hezká hudba a nad ohněm jsme si opékali dobré jídlo. Ale když jsem se dostal k poslednímu kousku dřeva, rozhodl jsem se, že chci kus stromu udržet navždy naživu, protože dal svůj život, aby nám pomohl vytvářet vzpomínky.

"Když se podíváš na dno krabice, uvidíš list z větve, která začala růst, když ruská oliva uhynula. Vypráví také příběh o tom, jak život vždy pokračuje, i po smrti. Ale to není skutečný příběh krabice. To jsou jen malé části. Pokud ale chceš vědět, proč je tato krabice tak důležitá, je to proto, že vypráví příběh jedné velmi výjimečné osoby a její lásky, která z těch nejobyčejnějších věcí dělá nejcennější poklady v celém vesmíru."

"Myslíš babičku, že jo, dědo?"

"Jsi chytrá holka. Ano, máš pravdu. Pro mě je nejcennější osobou v celém vesmíru, a proto je tahle krabice, která vypráví kousek jejího příběhu, také vzácná."

"Nerozumím, dědo. Co o ní tato krabice říká?"

"Tady," řekl starý muž, vzal krabici z police a podal ji své vnučce. "Počkej. Pohlad ji rukama. Jaký to je pocit?"

"Ach, to lesklé víčko se mi tak líbí! Je to opravdu hladké. Ráda se ho dotýkám. Ale spodní část má při pečlivém ohmatání malé hrbolky."

Muž se zasmál. "Ano, taky se ho rád dotýkám. Za ta léta jsem se ho dotkl mnohokrát, zvláště když jsem ho tvořil, a myslím, že vzpomínka na mou lásku se do něj dostávala s každým dotykem, takže když se na něj díváš, můžeš vidět dřevěné srdce, ale zároveň cítíš rytmus mého vlastního srdce, když se ho dotkneš."

"Počkej chvíli, dědo. Myslela jsem, že jsi říkal, že to vypráví příběh babičky."

"Ano" řekl.

"Tak jak může vyprávět příběh tvého vlastního srdce?"

"Protože babička je mé srdce, blázinku!" zasmál se muž. "Tady, ukážu ti, co tím myslím. Otoč ji a podívej se na dno. Co vidíš?"

"Ach, je to hezké, vidím všechny letokruhy —"

"Ano, ano, ale co tě obzvlášť zaujme, když se na to celé podíváš?"

"Eh, nevím... Tahle velká trhlina od středu k okraji? Prasklina je ale taky hezká. Myslím, že je stejně krásná jako letokruhy ve dřevě."

"Ano, to je ono! Ta prasklina vypráví příběh o tvé babičce. Chceš ho slyšet?"

"Ano, dědo! Řekni mi ho!"

"Dobře, jak jsem říkal, rozhodl jsem se, že z posledního kousku dřeva udělám krabičku ve tvaru srdce a dám ji babičce k našemu čtrnáctému výročí svatby. Chtěl jsem, aby to bylo překvapení. Pouze ona věděla, že něco vyrábím, ale také věděla, že jí neřeknu co, dokud to nebude hotové. Věděl jsem, že mi to může zabrat hodně času, protože jsem dříve ještě nikdy něco podobného nevytvořil."

"Mám ráda překvapení," potvrdila dívka a vážně přikývla.

"A myslím, že i tvoje babička by to chtěla, jenže já neumím udržet překvapení. Takže, nejdřív jsem rozdělil dřevo na dva kusy, jeden na krabici a druhý na víko. Pak jsem nakreslil srdíčko na kousek papíru a vystříhl ho; pak jsem ho obkreslil na ten kousek dřeva na oheň. Použil jsem svou okružní pilu, abych odřízl všechny velké části kolem srdce, ale pořád to bylo hrubé a neopracované. Potřeboval jsem najít způsob, jak to lépe vytvarovat. Tak jsem si koupil dláta a začal odštěpovat jeden kousek dřeva za druhým, pokud nevzniklo to nejhezčí srdce, jaké jsem byl schopen vytvořit."

"Dalším velkým problémem bylo, že to byl pořád jen pevný kus dřeva a nevěděl jsem, jak do něho uprostřed udělat díru, aby se z něho stala krabice. Nakonec jsem se rozhodl vyhloubit střed; nakreslil jsem menší srdce dovnitř velkého srdce, a vyvrtal jsem spoustu malých děr, až tam bylo víc děr než původního dřeva. Dlátem jsem zkoušel vypáčit ty zbytky dřeva mezi dírkami a udělat z toho všeho jednu velkou díru. V tom momentě se ale vše pokazilo. Na některých místech jsem vrtal příliš hluboko. Dřevo bylo suché a křehké, a než jsem ze středu dostal všechny kousky, celá krabice praskla. Čím víc jsem se snažil, tím to bylo horší. Prasklo to od středu až dolů a na této straně taky nahoru, takže kdyby prasklina narostla ještě o trochu více, spojila by se s tou druhou trhlinou a celá strana krabice by se odlomila. Vidíš?"

"Vidím to, dědo."

"Na dně krabice byl doslova nepořádek, bylo to celé nerovné a zubaté, a věděl jsem, že kdybych udělal cokoli dalšího, krabice by se rozpadla."

"Co jsi tedy udělal, dědo?"

"Vyhodil jsem nedokončenou krabici pod šeříky."

"To je tak smutný příběh, dědo!"

"No, ta první část je. Ale zatím jsem ti vyprávěl jen příběh o mně. Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že krabice vypráví skutečný příběh někoho jiného?"

"Babiččin!"

"Ano, tvé babičky. Když přišla domů, viděla, jak moc jsem rozrušený, a zeptala se mě, co špatného se mi stalo. Nejdřív jsem o tom nechtěl mluvit, protože jsem nebyl připraven dát průchod mé bolesti."

"No, to bylo hloupé!"

"Ano, bylo. A naštěstí tvoje babička taky viděla, jak to bylo hloupé. Bez přestání se mi snažila pomoci, až jsem jí nakonec řekl celý příběh o tom, jak jsem jí chtěl k výročí vyrobit krabičku, ale nezvládl jsem to a zničil ji. Řekla mi, že krabice není až tak moc důležitá, jako mé srdce, které se snažilo ji vytvořit, a to mi dávalo smysl. Ale pak udělala ještě něco dalšího. Vzala zničenou krabici z místa pod šeříky, kam jsem ji vyhodil a pečlivě se na ni podívala. Pak řekla, že se jí to opravdu líbí a myslí si, že bych to zvládl opravit. Řekl jsem jí, že je to nemožné, ale odmítla tomu uvěřit. Nakonec jsem se rozhodl, že možná má pravdu. Koupil jsem svorky a lepidlo na dřevo. Naplnil jsem každou prasklinu lepidlem a pevně to stáhl. Několikrát jsem to přebrousil, přelepil a sevřel, dokud se to všechno nespojilo dohromady. Takže, pamatuješ si tu velkou prasklinu, kterou jsem ti ukázal v krabici, a o které jsi řekla, že je hezká?"

"Samozřejmě, že pamatuji."

"No, to je jedna z částí, které vyprávějí příběh babiččina srdce. Viděl jsem jen velkou trhlinu, která udělala krabici bezcennou. Ale ona viděla něco krásné, a nepřestala věřit, že kdybych pokračoval v práci, mohl bych z toho udělat něco cenného. Věřila mi, když jsem já nevěřil sám sobě, a její láska mi dodala dostatek síly, abych to zkoušel dál. Když jsem skončil, prasklina už ani nebyla

vadou. Bylo to něco zajímavého. Něco, co vytvořilo příběh. Ona jako první viděla krásnou věc, která by se z toho mohla stát, kdybych našel sílu to dokončit.“

"Takže když jsem jí při našem výročí dal svou srdíčkovou krabičku, bylo to přesně jako mé skutečné srdce: zpočátku jsem ho viděl jen jako ošklivé a plné chyb, ale ona mě milovala natolik aby mi pomohla vidět jeho krásu a přetvořit ji do něčeho ještě krásnějšího. Takže jsem ji dával své srdce: ale ve skutečnosti jsem jí dával zpět její vlastní lásku, protože její láska udělala z mého srdce krásnou věc, kterou dnes je. Vidiš, jak někdy síla lásky může proměnit něco zlomeného v něco krásné? To udělala babiččina láska se mnou, a tato krabička vypráví příběh o tom, jak se jí to povedlo. Takže teď už chápeš, co myslím tím, jak krabice vypráví příběh o ní. Když to byl jen můj příběh, bylo to o nepořádku; ale když přišel její příběh, stal se něčím cenným."

"Takže to nakonec není smutný příběh?"

"Ne, není. Vůbec ne. Je to velmi šťastný příběh, ale jako každý šťastný příběh má i své smutné a těžké části, smíchané stejně jako praskliny ve dřevě. Ale nakonec, stejně jako praskliny v krabici, ty tvrdé části života dělají naše příběhy ještě krásnějšími."

"Vsadím se, že babička ji milovala."

"Ano. Mohl jsem utratit trochu peněz a koupit dokonalou krabici vyrobenou ve fabrice. Ale to by pro ni neznamenal tolik. Pro ni je krabice cennější než drahokam, protože byla vytvořena s láskou."

"Ten příběh se mi líbí, dědo. Doufám, že jednou budu moci vytvořit něco krásného jako je tohle."

"Věř mi, Auroro, už to děláš, každý den ve svém životě. Vidím lásku v tvém srdci a pro mě je to hezčí než jakákoli krabice, která kdy existovala. Ale pokud chceš udělat krabici, tak tedy jeden z mých oblíbených stromů, Táta Dlouhá Noha (Daddy Longless), před pár léty uschl, a většinu dřeva jsme již spálili. Pojď ven k hromadě dřeva na spálení a já ti pomůžu začít! Od té doby už jsem se naučil o výrobě krabic mnohem víc."

Ekušpacír č.3

Zas a znova u Klenova

Takřka přesně po půl roce jsme u Klenova znovu. Dokonce budeme z větší části kopírovat loňskou trasu. Po ní se deset dní před vánočními svátky putovalo v rámci seriálu TTT. Už tehdy si účastníci řekli, že by se akce měla v létě zopakovat. Tentokrát k tomu dochází pod vedením Jany Trusinové a jejího milovaného Centra pro rodinu.

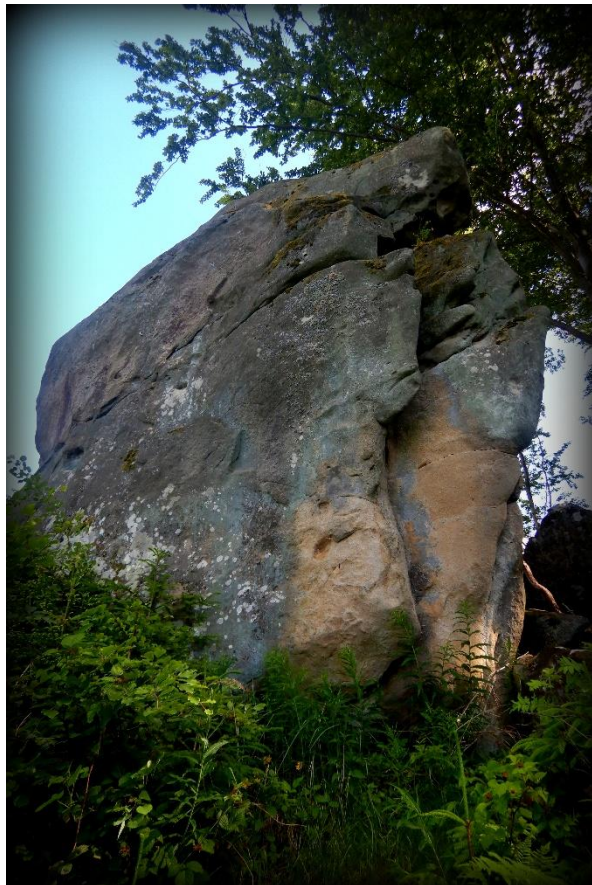

Patnáct duší tří generací ze tří denominačních ohrádek startuje od zříceniny někdejšího hotelu Klenov ke stejnojmennému výraznému vrcholu. Ještě dříve, než se výprava zakousne do jeho příkrých svahů, musí dojít k nezbytnému fotografování a hned poté i k otevření stránek nejčtenější knihy světa. Jeden z biblických žalmů veřejně předčítá vitální zašovská Anička, vysokoškolsky vzdělaná maminka sedmi dětí.

Už první metry výstupu míří kamenitou cestou do pořádného krpálu. Po několika stovkách metrů se otevírá nádherný výhled k přehradě Bystřičce a jejímu půvabnému okolí. Krajina je svěže zelená, nebe modré a vítr kolem rozvívá jemné vůně bílé kvetoucího černého bezu.

Za chvíli se vysoko nad chodníkem objeví první skála. Říká se jí Havranka. Přítomný andílek Michael, mladičký vyznavač jakéhokoliv horolezení, musí její vrchol pochopitelně prozkoumat. Jeho maminka Jana, už vzpomínaná náčelnice výšlapu, ho v tom nemíní nechat a svižně jej doprovází nahoru. Ani jeden z nich patrně nelituje. Pohled do hlubin i ke zmíněné vodní nádrži budou patřit k nejhezčím zážitkům celého dnešního výletu.

Netrvá dlouho a na pořadu dne jsou další skály. Říká se jim Svantovítské. Severní stěny obrostly hebkým mechem a trsy výrazně žlutých květů. Opačná strana zase nabízí skvělé výhledy k Malé Bystřici, Santovu a zalesněnému hřebenu Vsetínských vrchů. Zvídavější duše si tu samozřejmě nenechají ujít letmý průzkum romantických zákoutí s pískovcovými věžemi, průrvami a obrovskými, zaoblenými balvany.

Patnáctičlenná pospolitost se po krátké prohlídce spontánně rozdělí na dvě nesporně velké skupiny. Ta větší míří širší cestou k odpočívadlu Pod Vršky, ta menší zase krkolomným chodníkem pokračuje k 707 metrů vysoké Štípě. Trasu zdobí vyčnívající kořeny, rozkvetlé keře a vzdálené panoráma beskydských hor v čele s bájným, temně modrým Radhoštěm.

Krajina se otevírá. Neposečené louky jsou plné modrofialových zvonků a bíložlutých květů kopretin. U skupiny listnatých stromů ční do

vesmíru dřevěná socha pověstného knížete Svatopluka. O kousek dál je k vidění další zajímavost. Dokonale vyhlazený několikabarevný kvádr, nazývaná jako kámen slunovratu. Do jeho letní verze dneska zbývá už jen rovných čtrnáct dní.

U vzpomínaného odpočívadla opět dochází ke sjednocení rozdělené výpravy. Místo střeží přítulný pes a jeho mlčenlivý pán, hlídající plápolající ohýnek. Ideální příležitost k uhašení žízně a načerpání kalorií. Veškerá stoupání jsou definitivně za zády, teď už půjde všechno jenom z kopce.

Rozbahněná lesní cesta postupně padá do údolí Bradného potoka. Zdobí ji myslivecké posedy, zelené kapradiny a v jednom místě dokonce voňavé červené jahody. Komunikace je čím dál širší a podél funkčního lomu míří odvráceným svahem Klenova k cílovému hotelovému jmenovci.

Sedmikilometrová trasa končí v místě startu. Nastává chvíle nezbytného loučení. Někdo si přiřukává chmelovým mokem, někomu stačí si přivonět k čerstvé kytici černého bezu. Postupně se rozjíždíme ke svým hnízdištím. S blahoslavenou nadějí, že se v zelené Boží katedrále co nevidět opět sejdem.

František Tomanec

Zamyšlení laických (ne) kazatelů

Nadpis úkolu na tento týden je *Do věčnosti*. Mám mít v sobotu úkol. A tak ráno jako vždycky každé ráno si úkol čteme. Přesněji řečeno místo Karla ho čtu já, když mám mít úkol ať ho lépe dostanu do té mojí hlavy. Ke konci tam je myšlenka „Přijď brzo, Pane Ježíši“ a On odpovídá „Jistě přijdu brzo. Amen.“ Ale kdy bude to brzo? Je snad Pan Ježíš natolik vtipný a má smysl pro humor, že Janovi odpoví: Brzo. A léta lidé stále čekají a nic se nekoná? Je snad Pan Ježíš mrtvý a my nemáme v koho věřit a jeho zaslíbení brát tak, že se stejně neuskuteční? Je snad Pan Ježíš od nás příliš vzdálený a pro nás nedostižný? Víme moc dobře, že pravý opak je pravdou. Víme, že Pan Ježíš je opět živý v hrobě nezůstal, aby zlomil moc satana . Víme, že když z upřímného srdce k

němu budeme volat, děkovat mu, mluvit s ním, on je blízko nás. A taky známe verše, které mluví o tom, že dnes uslyšíte - li můj hlas, nezatvrzujte svá srdce. Ano, On je blízko nás, dokonce stojí

přede dveřmi našeho srdce a tluč. A to BRZY bude tehdy, když mu co nejdříve otevřeme své srdce, když zmáčkneme tu kliku zevnitř. No a co fyzicky jeho druhý příchod? Ten taky bude, to pak bude ta třešnička na dortu nakonec. 🍰 Vždyť co On zaslíbil, taky i uskuteční. Nedělá věci napůl, neutne to někde v polovině a neřekne - fajn za lidi jsem zemřel a to stačí. Chopme se jeho zaslíbení: nermuť se srdce vaše, věřte v Boha, i ve mně věřte . V domě mého Otce příbytkové mnozí jsou, kdyby tomu tak nebylo, pověděl bych vám. Jdu abych vám připravil místo a když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a poberu vás k sobě samému, abyste kde jsem já i vy byli. Jan 14, 1-3. Amen.

Dana Klečková

Písničky s příběhem

Č.73, 99, 197, 217, 333, 390 - Ira David Sankey (1840–1908)

Ira Sankey byl muž, který nepromlouval k davům kázáním, ale otevíral jejich srdce zpěvem – a tím zásadně ovlivnil moderní evangelizaci.

Ira David Sankey se narodil **28. srpna 1840 v Edinburgu v Pensylvánii (USA)** do výrazně nábožensky založené metodistické rodiny. Jeho otec byl nejen bankéř, ale i laický kazatel v metodistické církvi, takže Sankey vyrůstal v prostředí, kde byla víra přirozenou součástí života.

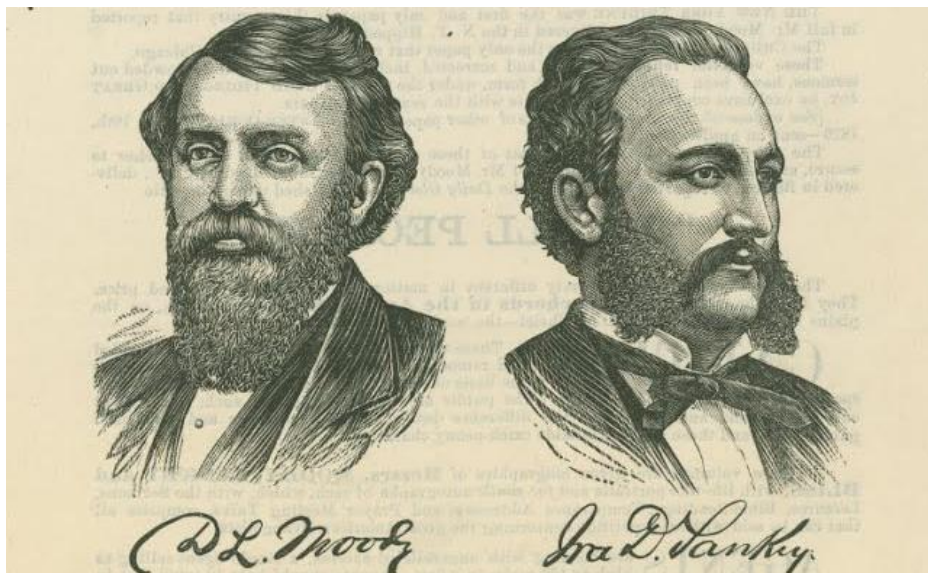
Hudba byla součástí rodinného života – večery často trávili zpěvem křesťanských písní, což zásadně formovalo jeho budoucí směřování.

Ve věku přibližně 16–19 let prožil osobní obrácení během probuzení (revivalového shromáždění) v metodistickém prostředí.

Po svém obrácení se okamžitě zapojil do služby - vedl **nedělní školu**, stal se **sbormistrem (vedoucím zpěvu)**, organizoval duchovní programy v církvi .

Už tehdy bylo patrné, že jeho povolání bude spojeno s hudbou a službou lidem. Během americké občanské války (1861–1865) nastoupil do armády Unie. Ani v armádě neopustil svou víru. Organizoval modlitební setkání, vedl zpěv mezi

vojáky, pomáhal kaplanům při duchovní službě. Hudba se už zde stala nástrojem povzbuzení i evangelizace.

Zlomovým okamžikem byl rok **1870**, kdy Sankeyho slyšel zpívat známý evangelista **Dwight L. Moody**. Moody ho vyzval, aby opustil své zaměstnání a připojil se k němu na evangelizačních cestách. Sankey stál před těžkým rozhodnutím – měl stabilní práci i rodinu. Nakonec to ale chápal jako Boží povolání a rozhodl se jít.

Spolupráce Moody–Sankey trvala téměř **30 let (do Moodyho smrti v roce 1899)**. **Moody kázal a Sankey zpíval a vedl shromáždění**. Sankey nebyl „doprovod“, ale klíčová postava. Jeho zpěv připravoval lidi na poselství a často probouzel hlubokou duchovní reakci ještě před kázáním.

Společně uskutečnili velká evangelizační turné v **USA i Velké Británii, podnítili** tisíce obrácení a měli obrovský vliv na styl bohoslužeb

Po smrti Moodyho v roce 1899 se Sankey snažil pokračovat ve službě sám, ale začal trpět **zdravotními problémy** a postupně **ztratil zrak**. Přesto zůstal věrný své víře a službě.

Ira David Sankey zemřel **13. srpna 1908 v New Yorku ve věku 67 let**.

Sankey pomohl změnit pohled na hudbu z pouhého „zpívání“ na **mocný evangelizační nástroj**. Na rozdíl od Moodyho nebyl hlavní kazatel, nestál v centru pozornosti, přesto měl zásadní vliv. Jeho život ukazuje, že víra se žije v každodenní službě a každý talent (i hudba) může sloužit Bohu.

Zdroj internet

Křesťanský vtip – Ameňák

Za rabínem přijde mladý Karpeles a ptá se: „Rabbi, mám se oženit?“ – „A chceš se ženit?“ – „No, nechci.“ – „Tak se nežeň.“ – „Ale tatík má pro mě lákavou partii.“ – „Tak se ožeň.“ – „Ale nemá dobrou pověst“ – „Tak se nežeň.“ – „Ale je moc hezká.“ – „Tak se ožeň.“ – „Ale její rodina měla pletky s kriminálem.“ – „Tak se nežeň.“ – „Ale dají jí velké věno.“ – „Tak se ožeň.“ – „Když já, rabbi, nevím.“ – „Tak víš co? Nech se pokřtít.“ – „A proč, rabbi? Pomůže to?“ – „No hlavně budeš chodit otravovat faráře,

